

μένης τῆς διανοίας μας νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὰ μυστήρια τῶν.

Α — Ω. Δ. Β. Η.

Ο ΕΡΓΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

Κεφάλαιον Δ'.

(Συνέχεια, ἴδε φυλ. 59).

Οἱ κάτω τοῦ πύργου συνδιαλεγόμενοι ἦσαν γυναῖκες, τὸν ἀριθμὸν τέσσαρες. Καὶ ἡ μὲν ἦτο ἡδη προβεβηκυῖα, ἡ δὲ εἶχεν ὑπερβῆ τὴν μέσσην ἡλικίαν, ἡ τρίτη ἦν νέα ἀνθηρὰ καὶ ἡ τετάρτη μακρὰ εἰκοσιπενταετῆς περίπου, καὶ δούλη βεβαίως ὥς ἀπεδείκνυε τὸ χρῶμα αὐτῆς συνδυαζόμενον μετὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον περὶ οὗ ἡμῖν ὁ λόγος.

— Καὶ ἦδη, τέκνον μου, ὅτε σὲ ἐσυμβούλευσα ὅ,τι αἱ περιστάσεις ὑπαγορεύουσι καὶ ἡ ἀγαθὴ καρδιά σου ἀπαιτεῖ, ἔλεγεν ἡ πρεσβυτέρα τῶν γυναικῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ πρῶτοι λόγοι οὗς οἱ δύο ἀκροαταὶ ἤκουσαν εὐδιακρίτως) ἦδη, ἀφίνουσα τὸ λυπηρὸν τοῦτο καθῆκον, μεταβιβάζω εἰς ἄλλο μᾶλλον εὐάρεστον. Διαβεβαιώσον τὸν πατέρα σου περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀμεταβλήτου ἀγάπης μου, καὶ ἐνθυμησά τοι, ὅτι ἀπαιτῶ νὰ ἐπανεληθῇς πάλιν, ὡς μοι ὑπεσχέθη, νὰ σὲ ἰδῶ, πρὶν χωρισθῶμεν διὰ παντός.

Οἱ λόγοι δὲ οὗτοι, διὰ φωνῆς τῆς μάλιστα φιλόστοργου προφερόμενοι, ἀπευθύνοντο πρὸς τὴν νεωτάτην τῶν γυναικῶν, ἥτις ἐφάνετο ἀκροαζομένη αὐτοῦς ἐν συγλήνῃσι ψυχῆς. Εἰπούσῃ δὲ τῆς πρεσβυτίδος, ὕψωτε τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς τοῦς πλήρεις δακρύων, τὰ ὅποια ματαίως ἠγωνίσθη νὰ ἀποκρύψῃ, καὶ ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ἥτις ἐφθασεν εἰς τῶν δὴ νέων ἀνδρῶν τὰς ἀκοὰς ὡς γοητευτικὸν τι σειρήνος ἄσμα, τόσον οἱ φθόγγοι αὐτῆς ἦσαν ἐναρμόνιοι καὶ γλυκεῖς.

— Περὶ τὸν εἶναι, θεῖα μου φιλότατη, νὰ μοι ἐπενθυμίζεις ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ αὕτη τοσοῦτον γλυκὺ συμφέρον ἔχω νὰ μὴ λησμονήσω ποτέ. Ἄν ὁ πατήρ μου δὲν ἐπανεβῇ μετ' ἐμοῦ τὴν ἀνοιξίν, ἔτο βεβαία ὅτι τοῦτο δὲν θὰ προέλθῃ ἐξ ἐλλείψεως προτροπῶν καὶ παρακλήσεων ἐδικῶν μου.

— Ἡ ἀγαθὴ Οὐίλλη θὰ σὲ συνδράμῃ πρὸς τοῦτο, ἀπεκρίθη ἡ θεῖα μειδιώσα καὶ στρέψασα πρὸς τὴν τρίτην γυναῖκα βλέμμα σοβαρὸν ἄμα καὶ πρόσχαρι, ἐξ ἐκείνων δι' ὧν, κατὰ τὰς τότε ἀριστοκρατικὰς ἐθιμοταξίας, οἱ ἀνώτεροι συνώδευον τὸν λόγον αὐτῶν δόσakis ἀπετεινοντο πρὸς ὑποδεέστερον. — ἔχει, ἔνεκα τῆς πίστεως καὶ τῶν ἐκδουλεύσεών της, πᾶν δικαίω-

μα εἰς τὸ νὰ χαίρῃ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ στρατηγοῦ Γραβύζον.

— ἔχει πᾶν δικαίωμα καὶ εἰς τὴν ὑπόληψιν καὶ εἰς τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις ἐν προθυμίᾳ ἀποδεικνυούσῃ ὅτι ἤθελε νὰ κολάσῃ διὰ τῆς ζήσεως καὶ τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης της τὴν ψυχρὰν τῆς θεῖας τῆς εὐγένειαν. Οὐδὲν εἰς αὐτὴν ὁ πατήρ μου θίλει ποτὲ ἀρνηθῆ.

— Καὶ εἶσαι βεβαία ὅτι ἡ Κυρία Οὐίλλη θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς συνδράμῃ; ῥώωτησεν ἡ θεῖα ἡν αἱ διαχυτικαὶ ἐκφράσεις τῆς ἀνεψίας της οὐδαμῶς κατέπεισαν νὰ λησμονήσῃ τὰ καθήκοντα τῆς ἀξιοπρεπείας. — Ἄν ἀποκτήσωμεν σύμμαχον τόσον ἰσχυρὰν, ἄρκευτος, εἶναι ἡ ἐπιτοχία μας.

— Τοσοῦτον εἶμαι πεπεισμένη, κυρία μου, ὅτι ὁ εὐκράης ἀὴρ τῆς νήσου ταύτης εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὴν ὑγείαν τῆς μαθητρίδος μου, ὥστε, καὶ ἄλλῃ αἰτία ἂν δὲν ὑπῆρχε, βεβαίως ἤθελα συνδράμει ἐφ' ὅσον ἡδυνάμην εἰς τὰς ἐπιθυμίας σας.

Ἡ Οὐίλλη ἐλάλει μετ' ἀξιοπρεπείας καὶ μετ' ἀνεπαισθήτου συστολῆς κατ' ἀνάγκην παρεντιθεμένης μετὰ τῆς πλουσίας καὶ εὐγενοῦς θεῖας καὶ τῆς ὑπομισθίου τοῦ ἀδελφοῦ της παιδαγωγοῦ. Οὐχ ἦτοιν ὅμως οἱ τρόποι της ἦσαν πλήρεις χάριτος καὶ ἡ φωνή της ὡς ἡ τῆς μαθητρίδος της γλυκεῖα.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ θεωρῶμεν ὡς βεβαίαν τὴν νίκην, ὡς ἔλεγεν ὁ σύζυγός μου ὁ ἀντιναύαρχος. Διότι ὁ ναύαρχος Λάσεϋ, φιλότατη μου κυρία Οὐίλλη, ἠκολούθησε καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν ἀξίωμά τι καὶ αὐτὸ ἔχων ὡς ὑπογραμμὸν ὅλων τῶν πράξεών του ἀπέκτησεν ὅλην ἐκείνην τὴν δόξαν ἣν ἔχαιρεν εἰς τὸ ναυτικὸν τοῦ βασιλέως. Τὸ ἀξίωμα δὲ τοῦτο ἦν, ὅτι διὰ τῆς θελήσεως τὰ πάντα κατορθοῦνται, ἀξίωμα εὐγενὲς καὶ γενναῖον, ἀξίωμα τὸ ὁποῖον παρήγαγε τοσοῦτον λαμπρὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια δὲν ἔχω χρεῖαν νὰ σοὶ ἐνθυμίσω, καθότι πάντες τὰ γνωρίζομεν.

Ἡ Οὐίλλη ἐκλινεν εὐσεβάστως τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀναγνωρίσεως καὶ τῆς γνώμης ταύτης καὶ τῆς φήμης τοῦ αἰσιδίμου ναυάρχου δὲν ἔκρινεν ὅμως ἀναγκαῖον νὰ ἀποκριθῇ, ἀλλὰ μεταβαλοῦσα τὴν ὁμιλίαν, ἐστράφη πρὸς τὴν νέαν μαθήτριάν της καὶ τῇ εἶπε διὰ φωνῆς μελιχίου.

— Γερτρούδη, ἀγαπητὴ μου φίλη, θέλεις νὰ ἐπανεβῇς εἰς τὴν τροπὴν ταύτην νήσον, — εἰς τὰς εὐώδεις αὐτὰς αὔρας...

— Καὶ κυρίως εἰς τὴν φιλότατην μου θεῖαν! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις. Ἐπεθύμουν νὰ ἦτο δυνατόν νὰ καταπεισθῇ ὁ πατήρ μου νὰ διαθέσῃ τὰ εἰς Καρολίνην κτήματά του καὶ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ ἐγκατασταθῇ διὰ παντός.

— Δὲν εἶναι εὐκόλος εἰς πλούσιον κτηματίαν ἡ τοιαύτη μετοίκησις, ὡς φητάζεσαι, κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Λάσεϋ. Καὶ μέλονότι ὡς μεγάλην μου εὐτυχίαν θεωρῶ τὴν πραγματοποιήσασιν τῆς ἰδέας ταύτης, ποτὲ ὅμως δὲν θὰ παρακινήσω

εἰς τοῦτο τὸν ἀδελφόν μου. Ἄλλως τε ἂν ἦτον εὐκολος εἰς τὴν οἰκογένειάν μας νὰ τις μετοίκη-
σεις, ἡθέλαμεν προτιμῆσαι νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς
τὴν οἰκίαν μας. Ἡ οἰκογένειά μας ἐγκατέστη
πρὸς ἐνὸς περίπου αἰῶνος εἰς τὰς ἀποικίας, κυρία
Οὐίλη, ἕνεκα ῥήξεώς τινος μεταξύ τοῦ προπάπ-
που μου, Σίρ Ἐδεράρδου, καὶ τοῦ δευτεροτόκου
τοῦ υἱοῦ, τοῦ πάππου μου, ὅστις, ἕνεκα τῆς ἐρι-
δος ταύτης, μετόκησεν εἰς Καρολίνην· ἀλλ' ἐπει-
δὴ ἡ σύγχυσις αὕτη πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐξέλιπε πολ-
λάκις σκέπτομαι, ὅτι εἶναι πρέπον πλέον καὶ ὁ
ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὰς ἐ-
στίας τῶν προγόνων μας· πλὴν τοῦτο ἐξαρτᾶται,
τὸ γνωρίζω, ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θέλομεν δια-
θέσει τὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Ἀτλαντικοῦ
θησαυρόν μας.

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἡ Κυρία Λάσεϋ, ἥτις, καί-
τοι ἴσως ἦν ὀλίγον περιφιλαυτος, εἶχεν ὅμως ἀ-
γαθὴν καὶ φιλόστοργον καρδίαν, ἔστρεψε τὸ βλέμ-
μα πρὸς τὴν θελκτικὴν τῷ ὄντι κόρην ἣν ὑπη-
ρίττετο διὰ τῆς λέξεως θησαυρός. Ἡ δὲ Γερτρού-
δη παρμερίσασα ὀλίγον ὡς συνήθως ἐπραττεν
ὁσάκις ἡ θεία της ἐφιλοδῶρει τὴν τροφὴν της διὰ
τινὸς οἰκογενειακοῦ ὑπομνήματος, εἶχεν ἐστραμ-
μένον τὸ ὠραῖόν της καὶ δροσερόν, ἀλλὰ πῶς τε-
ταραγμένον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, πρόσωπον
εἰς τὴν εὐώδη τῆς ἐσπέρας αὐραν. Ἐπιστραφεῖσα
δὲ ἅμα ἡ θεία της ἔπαυσεν ὁμιλοῦσα, καὶ δει-
κνύουσα διὰ τοῦ δακτύλου ἐπ' ἄγκυραν ἱστάμε-
νον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ λιμένι, πλοῖόν τι κομψύτα-
τον οὕτινος οἱ ἱστοὶ ὑπερέβαλλον τὰς στέγας
τῶν οἰκιῶν, ἐφώνησεν ὡς θέλουσα νὰ ἀλλάξῃ,
καθ' οἷον δῆποτε τρόπον ἡδύνατο, τὸ θέμα τῆς
ὁμιλίας. — Αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ φυλακὴ εἰς τὴν
ὁποίαν θὰ περάσωμεν ὅλον τὸν προσεχῆ μῆνα,
φιλιτάτη μου κυρία Οὐίλη;

— Ἐλπίζω, κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ τροφὴ·
προσηνῶς, ἐλπίζω, ὅτι ἡ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπο-
στροφή σου σὲ κάμνει νὰ μεγαλύνῃς οὕτω τὴν
διάρκειαν τοῦ διάπλου. Ἀπὸ ἐδῶ ἕως εἰς Καρο-
λίνην τὸ ταξίδιον δὲν εἶναι τόσῳ πολυχρόνιον.

— Μάλιστα, μάλιστα, καὶ ἐγὼ αὕτη δύναμαι
νὰ τὸ βεβαιώσω, ἐπανελάθεν ἡ χήρα τοῦ ὑπο-
ναύαρχου ἀκολουθοῦσα μετὰ πεισμονῆς τινος τὴν
σειρὰν τῶν ἰδεῶν της, τὸν ῥοῦν τῶν ὁποίων δὲν
ἡδύνατό τις νὰ μετατρέψῃ ὁσάκις διεγείροντο ἐν
τῷ πνεύματι αὐτῆς· δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω ἐ-
γὼ αὕτη, διότι, ὅτε ὁ μακρὴνός, καὶ οἱ ἀκούον-
τές μου θὰ μοι ἐπιτρέψωσι νὰ προσθέσω, ὁ ἄν-
δρσις ἀσχύρος μου ἐκυβέρησεν τὸν στόλον τοῦ βασι-
λέως τοῦ διέπλευσεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι
τοῦ ἄλλου ὅλας τὰς ἐν Ἀμερικῇ κτήσεις τῆς
Μεγαλειότητος τοῦ εἰς διάστημα πολὺ ὀλιγώτε-
ρον ἀφ' ὅσον ἡ ἀνεψία μου εἶπε. Εἶναι μὲν ἀλη-
θές, ὅτι δὲν εἶναι πολὺ παράδοξον ἂν ἔτρεφε με-
τόσσην ταχύτητα, καθότι κατεδίωκε τοὺς ἐχθροὺς
τοῦ βασιλέως καὶ τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ καὶ

μόλοντοῦτο, τὸ ἀποτέλεσμα μᾶς ἀποδεικνύει, ὅτι
ὁ διάπλους εἶναι πολὺ πλέον ὀλιγοχρόνιος.

— Καὶ ἡ τρομερὰ ἐκείνη θύρα τοῦ ἄδου μὲ
τὰς ἀμώδεις σύρσεις καὶ τὰς ὑφάλους της! ἀνέ-
κραξεν ἡ Γερτρούδη φρικῶσα καὶ κατεχομένη ὑ-
πὸ τοῦ φυσικοῦ ἐκείνου εἰς τὰς γυναῖκας τρόμου,
ὅστις ἐνίοτε καθίσταται θέλητρον γοητευτικόν,
ὁσάκις μάλιστα συνοδεύεται ὑπὸ τῆς νεότητος καὶ
τῆς καλλονῆς. Ἄν ἔλειπαν ἡ κατραμμένη αὕτη
θύρα, αἱ τρικυμῖαι, αἱ ὑφαλοι, αἱ σύρσεις, δὲν
θα ἐβλέπα τὴν ὥραν νὰ ἐπανίδω τὸν πατέρα μου.

— Λανθάνουσα, φιλιτάτη μου κόρη, ὑπέλαβεν
ἡ Κυρία Οὐίλη ῥίψασα ἐπὶ τῆς μαθητρίας της
βλέμμα σοβαρὸν καὶ σχεδὸν ὀργίλον, σημαῖνον ὅ-
τι πολὺ ἐπεθύμει νὰ μὴ γίνῃ πλέον λόγος περὶ
φόβου, διότι ἡ αὐστηρὰ παιδαγωγὸς ποτὲ δὲν ἐπ-
εδοκίμαζε, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ποτὲ δὲν ἐπέ-
τρεπεν εἰς τὴν μαθητρίαν της τοιαύτης μικροψυ-
χίας ἐνδείξεις, ὅσῳ ὠραῖαι, ὅσαι γοητευτικαὶ καὶ
ἂν ἐφαίνοντο εἰς ἄλλους. Ἐνν, φιλιτάτη μου,
πραγματικῶς ὑπῆρχον οἱ κίνδυνοι τοῦ; ὁποίους
φαίνεσαι φοβουμένη, ὁ διάπλους δὲν ἤθελεν εἶναι
τόσον εὐκολος, τόσον συνήθης καὶ καθημερινὸς,
ὅσον ἀληθῶς εἶναι. Βεβαίως ἡ κυρία θεία σου
πολλάκις ἤλθεν ἐδῶ ἀπὸ Καρολίνην διὰ θαλάσ-
σης μετὰ τοῦ ἀοιδίμου ναυάρχου.

— Ποτὲ, ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ νῆρως ἡ χήρα.
Ἡ θάλασσα ἔδραπτε τὴν υἱεῖάν μου, καὶ διὰ
τοῦτο πάντοτε μετέβηνον διὰ ξηρᾶς. Ἀλλ' ὅ-
μως, ἔννοεῖς, Οὐίλη, ὅτι καθὼς σύζυγος καὶ χήρα
στολάρχου, δὲν εἶμαι πάντῃ ἀνίδεος ὡς πρὸς τὴν
ναυτικὴν ἐπιστήμην. Φρονῶ μάλιστα, ὅτι, καθ' ὅ-
λον τὸ Βρετανικὸν κράτος, ὀλίγισταί γυναῖκες
ὑπάρχουσι γνωρίζουσαι κάλλιον ἐμοῦ τὰ πλοῖα,
εἴτε μεμονωμένα, εἴτε κυρίως κατὰ στόλους συ-
νηνωμένα. Τὰς γνώσεις δὲ ταύτας ἀπέκτησα φυ-
σικῶς τῷ λόγῳ καθὼς γυνὴ αξιωματικοῦ ἐπιτετρα-
μένου τὴν διοίκησιν στόλων, συμπεραίνω δὲ ὅτι
πρὸς ὑμᾶς τὰ τοιαῦτα πράγματα εἶναι διόλου ξέ-
να καὶ ἄγνωστα.

Ἡ εὐγενὴς καὶ πλήρης ἀξιοπρεπειᾶς τῆς κυ-
ρίας Οὐίλης φυσιογνωμία ἐφ' ἣς ἀναμνήσεις ἀρ-
χαῖαι καὶ θλιβεραὶ ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον ἀφήσει
γλυκεῖαν μὲν τινὰ ἀλλὰ διηνεκὴ μελancholίας
ἐκφρασιν, ἐκαλύφθη ἐπὶ στιγμήν ὑπὸ θλίψεως
παροδικῆς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐδίστασεν, ἀλλ'
ἔπειτα, ὥστε ἤθελε νὰ μεταβάλῃ τὴν ὁμιλίαν, ἀ-
πεκρίθη.

— Ὅχι, κυρία μου, ἡ θάλασσα δὲν εἶναι πάν-
τῃ ξένον στοιχεῖον εἰς ἐμέ. Πολλοὺς εἰς τὴν ζωὴν
μου ἔκαμα μακροῦς καὶ ἐνίοτε μάλιστα κινδυ-
νώδεις διάπλους.

— Ὡς ἀπλῆ ἐπιβᾶτις βεβαίως. Ἀλλ' ἡμεῖς αἱ
γυναῖκες τῶν ναυτικῶν εἰμεθα αἱ μόναι ἐκ τῶν
ἁρσένων μας γνωρίζουσαι ἀληθῶς τὴν εὐγενὴ ταύ-
την ἐπιστήμην! Ὑπάρχει ἡ δύναται νὰ ὑπάρξῃ
τι ὠραιότερον, ἀνέκραξεν ἐνθους ἡ πρεσβύτις,
πλοῖου κομψοῦ διασχίζοντος διὰ τῆς κοπελαῖ;

πρύμνης του θάλασσαν ὑπὸ ζεφύρου ρυτιδουμένην καὶ ἀφίνοντος ὀπίσω αὐτοῦ ὀλισθαίνουσας τὴν προσημολίδα του, ὡς πολλάκις ἤκουσα λέγοντα τὸν ναύαρχον; Ἄγνοω ἂν μὲ ἔνοησεν, φιλτάτη Οὐίλη, ἀλλὰ δι' ἐμὲ τὴν συνοικειωμένην πρὸς τὰ τοιαῦτα θεάματα, οὐδὲν ὑπάρχει ὠραιότερον καὶ ποιητικώτερον.

Μειδιάμα ἀδιόρατον διαστείλαν τότε τὰ χεῖλη τῆς παιδαγωγοῦ ἤθελεν ἰσως προδῶσαι τὴν σκέψιν ἣν ἔκαμνεν, ὅτι δηλ. ὁ μακαρίτης ναύαρχος ἠθέλησε νὰ ἀστείευθῇ μὲ τὴν σύζυγόν του, ἂν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν δὲν ἤκουστο εἰς τὴν ἄνω τοῦ πύργου ὀροφὴν θόρυβος ἐλαφροῦ, πρὸς ψιθυρισμὸν ἀνέμου ὁμοιάζων, γέλωτος ὅμως πνιγόμενος πραγματικῶς ὢν. Τῆς δὲ νέας Γερτρούδης τὰ χεῖλη ἠνοίγοντο ἤδη ὅπως ἐξέλθῃ ἡ λέξις « θαυμάσια » διὰ τὴν καλλονὴν τῆς εἰκόνης ἣν θεία τῆς εἶχε πειραθῇ νὰ διαγράψῃ χωρὶς νὰ σταθῇ καὶ κρίνῃ περὶ τῶν λεπτομερειῶν, ὅτε ὁ ῥηθεὶς θόρυβος ἐφραξεν αἴρνης τὸ στόμα τῆς καὶ διήγειρεν εἰς ἄκρον τὴν προσοχὴν τῆς.

— Δὲν ἤκουσατε τίποτε; ἠρώτησε.

— Φαίνεται ὅτι οἱ αὐτοὶ δὲν ἐγκατέλιπον ἐντελῶς ἀκόμη τὸν μύλον, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ἡ παιδαγωγός.

— Τὸν μύλον! φιλτάτη μου κυρία Οὐίλη, πάντοτε λοιπὸν ἐπιμένετε εἰς τὸ νὰ ὀνομάζετε μύλον τὸ ὠραῖον τοῦτο μνημεῖον;

— Ἐννοῶ πόσον τὸ ἀπίσιον τοῦτο ὄνομα ἐξευτελίζει τὰ θέλητρά του καὶ κυρίως εἰς τὴν φαντασίαν νεάνιδος δεκαοκταετοῦς; ἀλλ' ἐν συνειδήσει δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ τὸ ὀνομάσω.

— Καὶ ἀληθῶς τόσο ὀλίγα εἶναι τὰ μνημεῖα εἰς τοῦτον τὸν τόπον, φιλτάτη μου, ἐπανέλαβεν ἡ Γερτρούδη γελῶσα, ἐνῷ οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέδιδον τὴν ζέσιν μεθ' ἧς ὑπερασπίζετο τὴν γνώμην τῆς, ὥστε εἶναι ἀμάρτημα μέγα τὸ νὰ θέλωμεν, ἄνευ προφανῶν ἀποδείξεων, νὰ στερώμεν αὐτὰ τῶν ὀλίγων ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ μας δικαιωμάτων του.

— Εὐτυχῆς ὁ τόπος, ὁ στερούμενος ἐρείπιων! Διότι τὰ ἐρείπια εἰς τοὺς τόπους εἶναι, ὡς τὰ σημεῖα τοῦ γήρατος εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, λυπηραὶ ἀποδείξεις καταστροφῶν καὶ παντοδαπῶν παθῶν τοῦ χρόνου. Αἱ δὲ ἐπαρχίαι αὗται εἶναι ὡς σὺ, Γερτρούδη μου, εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητός των καὶ συγκριτικῶς καὶ τῆς ἀθωότητός των. Ἄς ἐλπίσωμεν λοιπὸν καὶ διὰ τὴν μὲν, καὶ διὰ τὴν δὲ, ὑπαρξὶν πολυχρόνιον, ὠφέλιμον καὶ εὐτυχῆ.

— Εὐχαριστῶ καὶ δι' ἐμαυτὴν καὶ διὰ τὴν πατρίδα μου! ἀπήντησεν ἡ νεῆνις· ἀλλ' ὅμως ποτὲ δὲν θὰ παραδεχθῶ, ὅτι τὸ ὠραῖον τοῦτο μνημεῖον ἦτο μύλος.

— Ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν ἦτο πρὸ πολλοῦ χρόνου μένει εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ μείνῃ περισσότερον καιρὸν ἀπ' ὅσον ἡμεῖς εἰς τὴν φυλακὴν μας, ὡς ἀποκαλεῖς τὸ ὠ-

ραῖον ἐκεῖνο πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου μέλλομεν νὰ ἐπιβιβασθῶμεν. — Ἀλλὰ, κυρία, ἂν δὲν ἀπατῶμαι βλέπω τοὺς ἱστοὺς βραδέως κινουμένους καὶ φεύγοντας.

— ἔχεις μέγα δίκαιον, Οὐίλη· θέλουν νὰ φέρωσι τὸ πλοῖον ἀνηκτὰ ἢ ἀρόδο, ὡς λέγουσιν οἱ ναυτικοί, καὶ ἔπειτα θὰ τὸ προσορμίσωσι πάλιν ἕως οὗ νὰ ἐτοιμᾶσθωσι διὰ τὰ ἱστία καὶ ἀποπλεύσωσι τὸ πρῶτ'. Αὐτὴν τὴν κίνησιν μοῦ τὴν ἐξήγησε τόσον σαφῶς ὁ ναύαρχος ὥστε εἶμαι ἱκανὴ νὰ τὴν ἐκτελέσω ἡ ἰδία, ἂν ἤρμοζε τὸ τοιοῦτον εἰς τὸ γένος καὶ εἰς τὴν θέσιν μου.

— Τότε καιρὸς νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι αἱ πρὸς ἀναχώρησιν προπαρασκευαί μας ἀκόμη δὲν ἐτελείωσαν. Ὅσο ὠραῖον λοιπὸν καὶ ἂν ἦναι τὸ μέρος τοῦτο, Γερτρούδη μου, πρέπει νὰ τὸ ἀφήσωμεν πρὸς τὸ παρὸν, δι' ὀλίγους μῆνας τοῦλάχιστον.

— Ναί, προσέθετο ἡ κυρία Λίσει ἄκολουθήσασα τὴν ἀπερχομένην ἤδη παιδαγωγόν. Στόλον ὀλόκληρον εἶδον ἐγὼ ἐπ' ἀγκυρῶν σαλευόμενον καὶ ἀναμένοντα ἐπιτήδειον ἄνεμον καὶ παλλίβροϊαν ὅπως ἀποπλεύσῃ Μόναϊ ἡμεῖς ἐκ τῶν γυναικῶν ὅσαι ἀπεκτῆσαν ἄνδρας τοσοῦτον ἐξόχους περὶ τὴν ναυτικὴν γνωρίζομεν τοὺς κινδύνους τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ πάλιν ἡμεῖς μόναι ἐννοοῦμεν τὸ ἀληθές μεγαλεῖον τῆς γοητευτικῆς ταύτης καὶ εὐγενοῦς ἐπιστήμης. Καὶ τῷ ὄντι, θέαμα θελκτικώτερον δὲν ὑπάρχει πλοίου διασχίζοντος διὰ τῆς πρύμνης του τὰ κύματα, καὶ ὁρμώντος ἐπὶ τοῦ ἰδίου του ὀλκοῦ, ὡς ὁ ἀφρισμένος ἵππος ὁ τρέχων διὰ πάσης ταχύτητος ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε γραμμῆς.

Ἡ ἀπόκρισις τῆς Κ. Οὐίλης πρὸς τὴν σοφὴν ταύτην τῆς χήρας τοῦ ἀντιναύαρχου παρατήρησιν δὲν περιῆλθεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν κεκρυμμένων εἰς τὸν πύργον ὠτακουστῶν. Ἡ δὲ Γερτρούδη ἠκολούθησε τὰς συνοδοιπόρους τῆς, ἀλλὰ προχωρήσασα βήματά τινα ἔστη ὅπως ῥ' ἦν τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὰ ἐτοιμώροπα ἐκεῖνα τεῖχη. Ἀκρα δὲ σιωπῇ ἐπεκράτησεν ἐπὶ στιγμήν.

— Κασσάνδρα, εἶπε τέλος ἡ νεῆνις πρὸς τὴν παρακολουθοῦσαν μαῦρην, ὑπάρχει τι εἰς τὰ ἐρείπια ταῦτα τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ ἐπιθυμῶ καὶ νὰ πείθωμαι ὅτι ἦσάν ποτε ἄλλο τι εὐγενέστερον μύλου.

— Αὐτὰ νὰ ἔχῃ μέσα ποντικὸς, ἀπεκρίθη ἡ αἰθιοπὶς ἀφελέστατα, εὐγενία σου ἀκούεις τι εἶπῃ κυρία Οὐίλη!

Ἡ Γερτρούδη ἐπεστράφη, καὶ ἔδωκεν ἐλαφρὸν ῥάπισμα εἰς τὴν μαῦρην τῆς δούλης παρειὰν ὡς διὰ νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ διότι ἀντέκρουσε τὴν γνώμην τῆς. ἔπειτα τρέξασα κατόπιν τῆς θείας καὶ τῆς τροφῆς τῆς ἤρχισε μετ' αὐτῶν κατερχομένη τὸν λόφον ὡς Ἀταλάντη σκιρτῶσα.

Οἱ δὲ δύο ὠτακουσθαί μας ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν των ἕως ὅτου ἔχασαν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῶν καὶ τὴν τελευταίαν πτυχὴν τῆς κυματοῦσης ἐσθῆτός τῆς καὶ τότε μόνον ἐστράφησαν καὶ

ἡτένισαν ἐν σιωπῇ πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἑκάτερος ἤθελε νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἑτέρου τὸν διαλογισμὸν του.

— Ἦδη πλέον εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὀρκισθῶ ἐνώπιον τοῦ λόρδου Καγγελαρίου ὅτι τὰ ἐρείπια ταῦτα δὲν ἦσαν μύλος.

— Καὶ πόθεν τοσοῦτον ταχεῖα καὶ αἰφνίδιος μεταβολὴ εἰς τὴν γνώμην σας ;

— Ἡ δικαιοσύνη μου ἐφωτίσθη, ὡς λέγομεν ἡμεῖς οἱ δικαστικοί. Ἡ ὑπόθεσις ὑπερασπίσθη ὑπὸ συνηγόρου ἀκαταπαλαίστου καὶ τώρα χαίρω διότι συνήσθάνθη τὴν πλάνην μου.

— Καὶ ὅμως ὑπάρχουν εἰς τὸν μύλον μῦς.

— Καὶ ὅποιοι μῦς ἄρα γε ; χερσαῖοι ἢ θαλάσσιοι ; ἠρώτησεν ὁ ξένος ζωηρῶς ρίψας ἐπὶ τὸν συνοδοιπόρον τοῦ βλέμμα ἐκ τῶν γοργῶν ἐκείνων καὶ φλογερῶν ἅτινα ὁ ὀφθαλμὸς του εἶχε πάντοτε εἰς τὴν ἐξουσίαν του.

— Ἀλλὰ καὶ χερσαῖοι καὶ θαλάσσιοι, νομίζω, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλντερ διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ δηκτικῆς· τοῦλάχιστον εἶναι βέβαιον ὅτι ἐκ τοῦ πρώτου εἶδους ὑπάρχουν, διότι ἄλλως ἢ φήμη περὶ τῶν νομικῶν θὰ ἦτο συκοφαντία.

Ὁ δὲ δικηγόρος ἐμειδίασε, οὐδαμῶς δ' ἐφάνη ἀγανακτήσας· διὰ τὸν αὐθάδη τοῦ σοφοῦ καὶ ἐντίμου ἐπαγγέλματος τοῦ ὑπαίνυμνον.

— Σεῖ, οἱ ναυτικοί, εἶπεν, ἔχετε τρόπους τόσον εἰλικρινεῖς καὶ ἐλευθερίους, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σᾶς ἀντισταθῇ τις. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος ὑπὲρ τῆς εὐγενοῦς ἐπιστήμης σας, ἐνῷ ἀκόμη δὲν τὴν γνωρίζω. Διότι, τῷ ὄντι, ὑπάρχει θέαμα ὠραιότερον πλοίου διασχίζοντος τὴν θάλασσαν διὰ τῆς πρύμνης τοῦ καὶ ὁρμώντος ἐπὶ τοῦ ἰδίου του ὀλκοῦ, ὥς ἵππος ταχύτατος ;

Καὶ τότε ὥσπερ ἠσθάνοντο παράδοξόν τινα εὐχαρίστησιν ἀναμνησκόμενοι τῶν ποιητικῶν εἰκόνων αἱ ἡ γόνιμος φαντασία τῆς χήρας τοῦ ναυάρχου διεχάραξε, κατελήφθησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τοσοῦτον σφοδροῦ γέλωτος, ὥστε ὁ ἡρεπιωμένος πύργος ἐκλονίζντο ὥς ὅτε ὁ ἄνεμος ἔστρεψε τὸν μύλον. Πρῶτος ὅμως ὁ δικηγόρος ἀναλαβὼν τὴν σοβαρότητά του, εἶπε μετὰ σπουδαιότητος ἀπεριγράπτου.

— Ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ πάντα ἄλλον ἢ τὴν χήραν ναυτικοῦ. Ἡ νεανίς, ἡ τόσην ἀποστροφὴν ἔχουσα πρὸς τοὺς μύλους, εἶναι πλάσμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν ! φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι ἀνεψία τῆς χήρας τοῦ ναυάρχου.

Ὁ νέος ναύτης τότε ἐκράτησε καὶ αὐτὸς τοῦ γέλωτός του, ὥστε αἰφνὴς ἠσθάνθη τὸ ἀπρεπὲς τοῦ νὰ στρέψῃ εἰς τὸ γελοῖον συγγενὴ τόσῳ στενὴν τῆς οὐρανίας παρθένου ἥτις ἐπεφάνη εἰς αὐτὸν ὡς γοητευτικὴ τις ὀπτασία. Ἀλλ' οἰοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν οἱ ψυχικοὶ του διαλογισμοί, αὐτὸς περιωρίσθη ἀποκριθεὶς μόνον.

— Αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὸ εἶπε.

— Ἀλλ' εἰπέ μοι καὶ τοῦτο, ἐπανελάβεν ὁ δικηγόρος πλησιάζας εἰς τὸν συνοδοιπόρον τοῦ ὥσπερ

εἶχε νὰ τῷ διακοινώσῃ μέγα τι μυστήριον, δὲν ἠσθάνθη· καὶ σὺ εἰς τὴν φωνὴν τῆς γυναίκος ἦν ἐκάλουν Οὐίλνην, θελητικόν τι καὶ συγκινητικόν ;

— Τὸ παρετήρησες λοιπὸν καὶ σύ ;

— Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἤκουα μαντεῖον, ἐνόμιζα ὅτι ἤκουον αὐτὴν τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας. Ὅπως γλυκεῖα καὶ καταπειστικὴ φωνή !

— Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω πόσον ἠσθάνθην τὸ τοιοῦτον.

— Εἶναι τρέλλα ! ἐπνεύλαβεν ὁ δικηγόρος διαμετρῶν μεγάλῳ τῷ βήματι τὰς διαστάσεις τοῦ πύργου, πᾶν δ' ἔχνος φαιδρότητος καὶ εἰρωνείας ἐξέλιπε τοῦ προσώπου του, ὑπὲρ ἀνέλαβεν ἦθος σκεπτικὸν καὶ ὀνειροπόλον. Ὁ δὲ νέος ναύτης ὀλίγον ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ διακόψῃ τὰς σκέψεις του καὶ ἐφαίνετο καὶ αὐτὸς ὑπὸ θλιβερῶν ἐχόμενος διαλογισμῶν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ πρῶτος ἀνανήψας διὰ τῆς συνήθους τοῦ ζωηρότητος ἀπὸ τῶν σκέψεων του, ἐπλησίασεν εἰς παράθυρόν τι καὶ δεικνύων πρὸς τὸν Οὐίλντερ τὸ κατὰ τὸν ἐξωτερικὸν ὅρμον πλοῖον τὸν ἠρώτησεν ἄνευ ἄλλων προηγουμένων.

— Πῶς λοιπὸν ; δὲν ἐλκύει πλέον τὴν προσοχήν σου τὸ πλοῖον αὐτό ;

— Ἀπαγε ! ἀπ' ἐναντίας εἶναι πλοῖον τὸ ὁποῖον ὀφθαλμοὶ ναύτου ποτὲ δὲν κορέννεται βλέπων.

— Θὰ ἐπιχειρήσῃς νὰ ὑπάγῃς ἐπάνω ;

— Τοιαύτην ὥραν, καὶ μόνος ; Οὐδένα ἐκ τοῦ πληρώματος γνωρίζω.

— Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ὅλαι αἱ ὥραι εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σου· ὡς πρὸς τὸ δεύτερον, ἕκαστος ναύτης εἶναι πάντοτε βέβαιος ὅτι οἱ ἀδελφοὶ του θὰ τὸν ὑποσχεθῶν μὲ ἀνοικτάς ἀγκάλας.

— Οἱ σωματέμποροι ὅμως αὐτοὶ δὲν ἀγαποῦν τοιαύτας καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν ἐπισκέψεις. Εἶναι ὠπλισμένοι καὶ δὲν ἀφίνουσι τὸν ξένον νὰ πλησιάσῃ ἢ εἰς ὠρισμένην τινα ἀπόστασιν.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν εἰς τὸ λεξικὸν τῆς ναυτικῆς διαλέκτου λέξεις τινὲς συνθηματικαί, δι' ὧν νὰ γνωρίζωνται ἀμοιβαίως οἱ συναδελφοί, ἢ τεχνικαὶ τινες φράσεις ὡς ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἠκούσαμεν πρὸ μικροῦ ;

Ὁ Οὐίλντερ ἠτένισε πρὸς τὸν ξένον βλέμμα ἐταστικόν, ἐφάνη δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ σκερθεὶς πρὶν διακινδυνεύσῃ τινὰ ἀπόκρισιν.

— Διατί ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις ; ἠρώτησε τέλος ψυχρότατα.

— Διότι, ὥς πιστεύω ὅτι καρδία φοφοδὲς δὲν δύναται νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τοῦ ἔρωτος, οὕτως εἶμαι πεπεισμένος ὅτι οἱ ἐνδοισμοὶ καὶ αἱ μελλήσεις ἀδύνατον νὰ θριαμβεύσωσι κατὰ τῆς τύχης. Θέσιν μοι εἶπες ὅτι ζητεῖς ἐὰν ἤμην ναύαρχος σὲ καθίστων πρῶτόν μου πλοίαρχον. Εἰς τὰ δικαστήριά μας, ὅταν ἔχωμεν ἀνάγκην διπλώματός τινος, τὸ ζητοῦμεν ἐπιτηδεῖω· ἀλλ' ἴσως ὀμιλῶ πολὺ ἐλευθέρως πρὸς ἄνθρωπον ἐντελῶς ἄγνωστον εἰς ἐμέ.

ἔνθυμεισθε ὁμως τοῦλάχιστον ὅτι ἡ συμβουλὴ αὐ-
τη, ἂν καὶ δικηγόρου, σὰς ἐδόθη, δωρεάν.

— Ἐνεκα δὲ τῆς ἀσυνήθους ταύτης γενναιότητος
εἶναι ἄρα γε ἀξία περισσοτέρας ἐμπιστοσύνης ;

— Αὐτὸ εἰσθε ἀρμόδιοι ὑμεῖς νὰ κρίνετε, ἀπε-
κρίθη ὁ δικηγόρος, θεὶς τὸν πόδα ἐπὶ τῆς κλίμακος
καὶ ἀρχόμενος τῆς καταβάσεως. Ἰδοὺ ἐγὼ δια-
σχίζω τῶρα πραγματικῶς τὰ κύματα τοῦ ἀέρος διὰ
τῆς πύμνης μου, προσέθετο μετ' ἐμφάσεως ἐπιπο-
δα καταβαίνων. Ὑγίαινε, φίλε μου, ἐὰν πλέον δὲν
ἴδωμεν ἀλλήλους, σὲ προτρέπω νὰ μὴ λησμονήσης
ποτέ τοὺς μῦς τοῦ πύργου.

Ἐπάτει δὲ ἤδη τὴν γῆν ἐνῷ ἔλεγε τοὺς λόγους
τούτους. Καὶ τότε στραφεὶς ἐν ἀπεριγράπτῳ ψυ-
χρότητι κατέφερε λάκτισμα σφοδρότατον εἰς τὴν
σπαθρὰν κλίμακα, τὴν συνέτριψε καὶ ἀφήρσεν οὐ-
τω ἀπὸ τὸν φίλον του τὸ μόνον μέσον τῆς κατα-
βάσεως. Μετὰ δὲ ταῦτα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς
πρὸς τὸν Οὐίλντερ, ἀμνηχανοῦντα νὰ ἐννοήσῃ τὸν
σκοπὸν του, καὶ χαιρετήσας αὐτὸν χαριέντως διὰ
τῆς χειρὸς ἀπεμακρύνθη βήματι ταχεῖ.

— Τί διαβολάνθρωπος εἶν' αὐτός; ἐφώνησε
τότε ὁ Οὐίλντερ ὅστις εὐρέθη οὕτω πεφυλακτισμέ-
νος ἐν τῷ πύργῳ. Βεβαιωθείς δὲ ὅτι ἡ διὰ πηδή-
ματος κατάβασις ἦν ἀδύνατος ἄνευ κινδύνου διὰ
τὸ ὕψος τοῦ πύργου, ἔτρεξε εἰς τὸ παράθυρον ὅ-
πως ἐλέγξῃ τὸν φυγάδα διὰ τὴν προδοσίαν του, ἢ
μᾶλλον ὅπως βεβαιωθῇ ἂν σπουδάζων τὸν ἐγκα-
τέλειπε τοιοῦτοτρόπως, ἀλλ' ὁ δικηγόρος ἦν ἤδη
μακρὰν καὶ πρὶν ὁ Οὐίλντερ ἀποφασίσῃ τί ἔπρεπε
νὰ πράξῃ, ἐκεῖνος ἤδη εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὰ προά-
στεια τῆς πόλεως καὶ ἐγένετο ἀφαντος ὀπίσω τῶν
οἰκίω.

Ἐν τούτοις, καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τοῦ
χρόνου ὃ ἡμεῖς κατηναλώσαμεν εἰς περιγραφὴν τῶν
σκηνῶν τούτων, ὁ Φίδης καὶ ὁ Αἰθίοψ κατεγίνον-
το εἰς ἔργον ὕλικώτερον, εἰς βαθμιαίαν δηλαδὴ
ἐκκένωσιν τοῦ σάκκου τῶν προμηθειῶν των, ἐν τῷ
τῆς αἵμασιδος ὅπου ἀφήκαμεν αὐτοὺς. Καθ' ὅσον δὲ
ὁ στόμαχος τοῦ πρώτου ἐπληροῦτο, κατὰ τοσοῦ-
τον ἢ πρὸς τὴν διδασκαλίαν ὁρεῖς του διηγεί-
ρετο, καθ' ἣν σιγίμην δὲ ὁ Οὐίλντερ ἐπαγιδεύετο εἰς
τὸν πύργον, αὐτὸς κατεγίνετο διδάσκων τὸν μαῦρον
μάθημα δυσχερέστατον — περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν
πρέπει νὰ διάγῃ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ κοινωσίᾳ.

— Βλέπεις λοιπὸν, Σκιπίων, ἥτο τὸ συμπέρα-
σμα τῆς διδαχῆς του, βλέπεις ὅτι διὰ νὰ λογί-
ζεται τις καλὸς πηδαλιούχος εἰς μίαν συνναστρο-
φὴν, δὲν πρέπει, ὅταν δὲν ἦναι ἄξιος, νὰ πηγαί-
νῃ ὁ ῥ τ σ α ἐπάνω εἰς τὸν ἄνεμον καὶ ἔπειτα με-
τὰ παραμικρὸν νὰ τ ῥ α μ ο λ ἄ ρ η, νὰ τὰ γυρίξῃ
καὶ νὰ φεύγῃ, ὡς δειλὸς, καθὼς ἔπραξες σήμερον
σύ. Καθόσον ἐγὼ ἠμπόρεσα νὰ κρίνω, αὐτὸς ὁ κύρ
Νιχιτιγγάλης ἤθεύρει νὰ κυβερνᾷ μᾶλλον κρασποω-
λεῖα παρὰ πλοῖα. Ὁ λοιπὸν ἔπρεπε ὅταν μᾶς ἔ-
βλεπε φιλονεικούντας νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ μεγάλο
πανίον τὸ πρὸς τὸν ἄνεμόν, νὰ τὸ μαζεύσης καλὰ
καὶ τότε ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ ἂν δὲν ἦναγκά-

ζετο νὰ ἀνακωχέσῃ καὶ νὰ καταβιάσῃ τὴν ση-
μαίαν του ἐμπρὸς εἰς ὅλους. . . Ἀλλὰ ποῖος εἶν'
αὐτὸς τοῦ φωνάζει :

— Θεέ μου ! κύριος Φίδης, ἐδόνησεν ὁ αἰθίοψ,
νὰ εἶναι κύριος Ἑρρίκος ! νὰ κεφαλὴ του ἔξω τρύ-
παις, κάτω ἐκεῖ φάρος ποῦ εἶναι ! φωνάζει σὰν ἐ-
θαστοῦσε σάλλιπγα !

— Ναί, ναί, εἶναι ναύτης καθὼς πρέπει, αὐτός
ἔχει φωνὴν ὅπου ἡμπορεῖ μόνος νὰ διδῇ διατάγμα-
τα εἰς ὁλόκληρον στόλον. Ἀλλὰ τί διάβολο φω-
νάζει οὕτω ;

Καὶ ταῦτα λέγοντες ὁ Αἰκ καὶ ὁ μαῦρος διευ-
θύνοντο πρὸς τὸν πύργον ὅσον ταχύτερον ἠδύναντο.
ἅμα ἤκουσαν τοῦ Οὐίλντερ, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθα-
σαν πλησίον ὥστε διέκριναν τοὺς λόγους του. Οὐ-
τος δὲ διὰ φωνῆς βροντώδους καὶ ὁμοίας πρὸς τὴν
φωνὴν ἀξιωματικῶς διδόντος προσταγμάτων, τοῖς
εἶπε νὰ ἀνεγείρωσι τὴν κλίμακα. Καταβάς δὲ
πάραιτα ἠρώτησε μετὰ σπουδῆς ἂν εἶδον ποῖαν
διεῦθυνσιν ἔλαβεν ὁ ξένος ὁ φέρων τὸν πράσινον
ἐπενδύτην.

— Θέλετε νὰ εἰπῇτε ἐκεῖνος, μὲ τὰ ὑποδήμα-
τα, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ προσκληθῇ ἦλθε κατ' ἐπά-
νω εἰς τὴν συνναστροφὴν, ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν προ-
κυμαίαν ἀπὸ πέραν τῆς οἰκίας αὐτῆς, κατ' εὐθείαν
εἰς τὴν βορειοανατολικὴν καπνοδόχον καὶ τὸν ἱ-
στὸν τοῦ πλοίου ἐκείνου τὸ ὁποῖον ῥυμουλκοῦν.

— Ναί, ναί, αὐτός.

— Ἄ ! αὐτός ; ἐπῆγε ἔως ἐκεῖνον τὸν χορτοβο-
λῶνα καὶ ἔπειτα ἐγύρισεν ἀνηκτα πρὸς τὸ νοτιο-
ανατολικόν, πρέπει δὲ νὰ εἶχεν ὅλα τὰ πανία
ἐπάνω, διότι ἔτρεχε ὡς ὁ διάβολος νὰ τὸν ἐκυ-
νηοῦσε.

— Ἀκολουθετέ μου ! ἐφώνησεν ὁ Οὐίλντερ ὁρ-
μήσας πρὸς τὴν δειχθείσαν διεῦθυνσιν καὶ μὴ
προσέχων πλέον εἰς τὰς τεχνικάς διασαφῆσεις τοῦ
ναύτου.

Ἀλλ' οἱ ἀγωνεῖς των ἀπέβησαν μάταιοι. Ἠρεῦ-
νησαν τὰ ἔχνη τοῦ ξένου μέχρι τῆς δύσεως τοῦ
ἡλίου, ἠρώτησαν ὅσους ἀπήντησαν, οὐδεὶς ἠδυνή-
θη νὰ τοῖς εἰπῇ τί ἀπέγινεν ὁ πρασινοφορὼν ξέ-
νος. Τὸν εἶχον μὲν ἰδεῖ τινες ἄνθρωποι, καὶ εἶχον
μάλιστα παρατηρήσει τὴν ἀλλόκοτον ἐνδυμασίαν
καὶ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ ἱταστικὸν βλέμμα του,
ἀλλὰ, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, εἶχε γίνῃ ἀφαντος
ἀπὸ τῆς πόλεως τόσον παραδόξως, ὅσον μυστηριω-
δῶς εἶχεν εἰσελθεῖ.

(ἀκολουθεῖ.)